

7η ημέρα «Εορτίων 2025» Ι.Ν. Αγίου Ελευθερίου οδού Αχαρνών: Ομιλία με τον Αρχιμανδρίτη Σιλουανό Πεπονάκη

/ [Ενορίες](#)

Οι λατρευτικές εκδηλώσεις της 7ης ημέρας των «Εορτίων 2025» στον [Ιερό Ναό Αγίου Ελευθερίου οδού Αχαρνών](#) ξεκίνησαν το Σάββατο 6 Δεκεμβρίου 2025 με Όρθρο και θεία Λειτουργία μετ' αρτοκλασίας επί τη εορτή του Αγίου Νικολάου, Επισκόπου Μύρων της Λυκίας του θαυματουργού.

Κάθε χρόνο, εκτός των άλλων ευκαιριών, και στη διάρκεια των ΕΟΡΤΙΩΝ, ο Ιερός Ναός θυμάται τις ανάγκες των εν ασθενεία αδελφών μας για αίμα και προβαίνει σε εθελοντική αιμοδοσία.

Και από τις 9:00 π.μ. διενεργήθηκε στον Ιερό Ναό αυτή η πράξη αγάπης προς τους αδελφούς.

Στις 12:00 το μεσημέρι εψάλη ο Μικρός Παρακλητικός Κανόνας στην Υπεραγία Θεοτόκο, στις 6:00 μ.μ. ο Εσπερινός και στη συνέχεια Ιερά Παράκληση στον Άγιο Νικόλαο, Επίσκοπο Μύρων της Λυκίας τον θαυματουργό.

Στις 7:00 ο Πανοσιολογιώτατος Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Αγίου Γεωργίου Μαυρομματίου Αλιάρτου Βοιωτίας, Αρχιμανδρίτης π. Σιλουανός Πεπονάκης, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας, ομίλησε με θέμα: **«Η εκούσια νέκρωση και η υπέρβαση του θανάτου. Σχόλια στην κοίμηση του Αγίου Γρηγορίου»**.

Παρακολουθήστε την ομιλία του Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτη π. Σιλουανού Πεπονάκη, Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Αγίου Γεωργίου Μαυρομματίου Αλιάρτου Βοιωτίας:

Ο Προϊστάμενος του Ναού π. Θεμιστοκλής Χριστοδούλου χαιρέτισε τους πιστούς που προσήλθαν στον Ναό για να παρακολουθήσουν τη σημερινή ομιλία και καλωσόρισε τον ομιλητή π. Σιλουανό λέγοντας ότι η παρουσία του κοντά μας

αποτελεί την έκπληξη της ημέρας. Ευχαρίστησε τον Μητροπολίτη Θηβών και Λεβαδείας κ. Γεώργιο που έδωσε την κανονική άδεια για την εδώ παρουσία του π. Σιλουανού, τον π. Σιλουανό που άφησε το μοναστήρι του για να είναι κοντά μας και να μας ομιλήσει μεταφέροντάς του τις πατρικές ευχές του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου του Β΄, ο οποίος ευλογεί κάθε χρόνο τα ΕΟΡΤΙΑ του Αγίου Ελευθερίου, μια προσπάθεια καταρτισμού των πιστών.

Στη συνέχεια ο π. Σιλουανός ευχαρίστησε τον π. Θεμιστοκλή εκφράζοντας τον θαυμασμό του για την ομορφιά του Ναού και το συντονισμένο έργο που επιτελείται από τους ιερείς και όσους διακονούν στον Ναό του Αγίου Ελευθερίου. Ευχαρίστησε τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμο τον Β΄ για την κανονική άδεια που παρεχώρησε και τέλος όσους άφησαν τις ενασχολήσεις τους για να ακούσουν πώς οι άγιοι σχολιάζουν το μεγάλο θέμα του θανάτου και πώς μέσα στην Εκκλησία μαθαίνει κανείς να υπερβαίνει τον θάνατο. Στην ανάπτυξη του θέματος οδηγός ήταν ο βίος του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, που ήταν ένας καθημερινός θάνατος σε σχέση με τα πάθη και τις γήινες αναζητήσεις, και η κοίμησή του που ως συνέπεια του τρόπου ζωής του ήταν υπέρβαση του θανάτου. Ο λόγος του απλός, μεστός νοημάτων και πατερικών αναφορών, συγκλόνισε, προβλημάτισε και αποκάλυψε τον επιφανειακό χριστιανισμό του σύγχρονου ανθρώπου· τις κοιμισμένες συνειδήσεις μας που τις ναρκώνουμε με την αυταπάτη του «καλού χριστιανού».

Ο βίος του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου αποκαλύπτει τον τρόπο της υπέρβασης του θανάτου. Ο Άγιος ήταν μια πολύ ιδιαίτερη προσωπικότητα, πολύ ιδιαίτερης ιδιοσυγκρασίας και με μεγάλη ευαισθησία, λάτρης της γνώσης και της μάθησης. Όλα αυτά τα μεγάλα του χαρίσματα τα διέθεσε για την Εκκλησία του Χριστού και για τον ίδιο τον Χριστό. Στη ζωή του πέρασε πολύ μεγάλες δοκιμασίες και πολύ μεγάλες και δύσκολες εσωτερικές διεργασίες, γιατί αναζητούσε την αλήθεια σε πρόσωπα και πράγματα, πράγμα πολύ δύσκολο. Πολύ μεγάλες οι δοκιμασίες του και πολύ μεγάλος ο σταυρός του. Ο Άγιος έκανε λαμπρές σπουδές στην Αθήνα κοντά στους μεγαλύτερους δασκάλους της εποχής, οι οποίοι ήθελαν να τον κρατήσουν προσφέροντάς του την έδρα της Ρητορικής. Όμως αυτό που έκαιγε μέσα του ακατάπαυστα ήταν ο πόθος για την Αλήθεια. Αυτός ο πόθος δεν μπορούσε να ικανοποιηθεί με τις θύραθεν γνώσεις. Γι' αυτό, όταν έφυγε από την Αθήνα επέστρεψε στην πατρίδα του και κατέφυγε σε σπήλαια για να βρει το πρόσωπο του Χριστού. Μπαίνει στη διαδικασία φοβερής άσκησης. Οι πειρασμοί του Αγίου Γρηγορίου αρχίζουν αμέσως μόλις εισέρχεται στην Εκκλησία να την υπηρετήσει ως κληρικός. Έφθασε μέχρι τον Αρχιεπισκοπικό θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως. Τον υποδέχτηκε ένα πλήθος αρειανών με ύβρεις και

λιθοβολισμούς. Αντιμετώπισε διωγμούς και τον φθόνο κληρικών που έβλεπαν ότι δεν διεκδικεί κάποιο βήμα ενώ έχει δυνατότητες, αλλά έχει τη χάρη του Θεού. Στις δύσκολες στιγμές του ο Θεός τον καταυγάζει. Ο Άγιος ανήκει στους ανθρώπους που δεν έμαθαν τη θεολογία ακαδημαϊκά· στον Άγιο Γρηγόριο αποκαλύφθηκε ο Θεός μέσα από τις μεγάλες δοκιμασίες του κι έτσι άρχισε να αντιλαμβάνεται τον τρόπο ύπαρξης της Αγίας Τριάδος. Στο απόγειο της δόξας του, σε μια Σύνοδο Επισκόπων, δέχεται τις ειρωνείες, τις ύβρεις τους και τον διωγμό. Έτσι παραιτείται όχι από δειλία, αλλά από ανδρεία. Το να είσαι Πατριάρχης, σχολιάζει ο π. Σιλουανός, να αγαπάς και να θυσιάζεις και να έχεις τη θεοπτεία που είχε ο Άγιος Γρηγόριος, είναι μεγάλο πράγμα όλα αυτά να τα θυσιάζεις.

Με την παραίτησή του αρχίζει να ζει σε όλο το μεγαλείο τον έρωτά του για τον Χριστό. Μόνος και με την υγεία του σε κακή κατάσταση καταφεύγει στην πατρίδα του σε ένα ερημητήριο για να χορτάσει το μέλι της ησυχίας και να ζήσει τις εμπειρίες της αποκάλυψης του Θεού. Πίστευε ότι έτσι θα βοηθούσε περισσότερο την Εκκλησία. Η επιλογή του τρόπου εξόδου από τη ζωή φανερώνει την πνευματική κατάσταση του Αγίου. Σχολιάζοντας μια αναφορά του Αγίου Σωφρονίου του Έσσεξ, ο π. Σιλουανός αναφέρει ότι ο άνθρωπος που διακατέχεται από τη μνήμη του θανάτου αποκτά καρδιακό βίωμα ότι τα πάντα είναι μάταια. Αυτός που ο νους του έχει καταυγαστεί από το άκτιστο φως αντιλαμβάνεται ότι όλα τα πράγματα θα παρέλθουν και η μόνη πραγματικότητα είναι η ένωσή μας με τον Χριστό. Η χάρη της μνήμης του θανάτου γίνεται προσευχή που νικά όλα τα πάθη, αναφέρει ο Άγιος Σωφρόνιος. Για τον άνθρωπο της θεοπτείας η μόνη αλήθεια είναι ο Χριστός. Όλα

αυτά τα είχε ο Άγιος Γρηγόριος και έτσι μπορούμε να αντιληφθούμε την παραίτησή του από τον πατριαρχικό θρόνο.

Στον επιτάφιο λόγο του για τον θάνατο της αδελφής του Γοργονίας, ο Άγιος Γρηγόριος μας αποκαλύπτει τις σκέψεις του περί θανάτου. Εκεί σημειώνει τον πόθο της για τον θάνατο, που προερχόταν όχι από το ότι βαρέθηκε τη ζωή, αλλά από την παρρησία της ενώπιον του Χριστού. Ο Χριστός ήταν ο Νυμφίος της και γι' αυτόν ετοιμάστηκε σε όλη της τη ζωή. Γι' αυτό, έχοντας πληροφορηθεί την κοίμησή της, ετοιμάσθηκε και τον περίμενε προσευχόμενη. Στο δωμάτιό της υπήρχε ησυχία. Όλοι προσεύχονταν και η όλη διαδικασία ήταν τελετή. Εμείς, σχολιάζει ο π. Σιλουανός, που δεν ετοιμαζόμαστε για τον θάνατο, έχουμε ταραχή. Να ζεις χριστιανικά είναι δύσκολο, να πεθαίνεις όμως χριστιανικά είναι εφικτό, λέει ο Άγιος Σωφρόνιος. Να πεθαίνεις χριστιανικά, ερμηνεύει ο π. Σιλουανός, σημαίνει να νεκρώνεται καθημερινά ο παλαιός άνθρωπος, πράγμα που έκανε σε όλη της τη ζωή της η Γοργονία και ο Άγιος Γρηγόριος.

Ο Άγιος Γρηγόριος πεθαίνει μόνος του. Κανένας δεν είναι κοντά του. Μόνο δύο μαθητές του τον αναζήτησαν μέσα στο χιόνι και την παγωνιά του χειμώνα. Και είναι μόνος, γιατί ο άνθρωπος που γεύτηκε τον Θεό δεν μπορεί να μοιραστεί αυτή την κατάσταση με κανέναν. Οι πέντε άνθρωποι που βρέθηκαν κοντά του, βρέθηκαν σε μια τελευτή. Διότι για τον άνθρωπο που υπερέβη τον θάνατο, που ζει τον Θεό, ο θάνατος δεν είναι φόβος, είναι πέρασμα, είναι τελετή. Ο μέγας Γρηγόριος πέθανε άσημος. Ούτε ιερέας να τον θάψει δεν υπήρχε. Εμείς αντίθετα, εμπορευόμαστε ακόμα και τον θάνατό μας, γιατί ζούμε σε πλάνη. Εκείνος βίωσε την εκούσια νέκρωση. Και εκούσια νέκρωση σημαίνει πρωτίστως να αντιληφθούμε ότι ο θάνατος δεν δόθηκε από τον Θεό. Είναι αποτέλεσμα της αλαζονείας του ανθρώπου, όχι επίτευγμα του Θεού. Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο από πλησμονή αγάπης και τον έβαλε στον παράδεισο με προοπτική να επιθυμήσει την τελειότητα. Ο άνθρωπος όμως παρακούει την εντολή του Θεού και γεύεται πρωτίστως τον πνευματικό θάνατο, που σημαίνει ότι έχασε την αμεσότητα με τον Θεό και δεν τον αντιλαμβάνεται ως Θεό Πατέρα. Κι αυτός είναι ο λόγος που εμείς σήμερα είμαστε ανίκανοι για την πίστη.

- Το πρώτο βήμα για την υπέρβαση του θανάτου είναι η αντίληψη ότι ο Θεός είναι πατέρας μας.
- Το δεύτερο, να αρχίσουμε να μετανοούμε και να επιμεληθούμε τη συνείδησή μας ως προς τον Θεό. Η συνείδησή μας μάς πληροφορεί για το σωστό ως προς τον Θεό αλλά και ως προς τον πλησίον· αλλά εμείς, κατά τον αββά Δωρόθεο, «χώνουμε» τη συνείδησή μας.
- Το τρίτο πολύ δραστικό μέσο για την επίτευξη του στόχου: στις δυσκολίες

μας ψάχνουμε άνθρωπο να ακουμπήσουμε. Όμως πολλές φορές αυτός μάς προδίδει. Το μόνο βέβαιο είναι ότι ο Χριστός δεν μας προδίδει. Ζητούμε το απόλυτο από ανθρώπους που δεν μπορούν να μας το προσφέρουν. Δεν προσευχόμαστε, δεν μιλάμε στον Θεό. Η προσευχή, λέει ο Άγιος Σωφρόνιος, είναι συνδημιουργία μετά του Θεού.

Τελειώνοντας την ομιλία του, ο π. Σιλουανός τόνισε ότι είναι πολύ καλό να μελετούμε τους βίους των Αγίων, γιατί αυτό είναι το μοναδικό φως. Η αντίληψη του Θεού ως πατέρα, η μετάνοιά μας και η συμμετοχή στα μυστήρια της Εκκλησίας μας θα μας βοηθήσουν να καταλάβουμε το μεγαλείο της αγάπης του Θεού και, στον βαθμό που θα Τον αναζητήσουμε, θα υπερβούμε τον θάνατο.

Στο ενοριακό Αρχονταρίκι που ακολούθησε ο π. Σιλουανός συζήτησε με το ακροατήριο και απάντησε σε ερωτήσεις.

Οι εκδηλώσεις της 7ης ημέρας έκλεισαν με το Μικρό Απόδειπνο μετά Χαιρετισμών και τη μονολόγιστη ευχή.

